

nieuwsbrief oktober 2017

Lieve familie, vrienden en gemeente,

Al weer enkele maanden in Tirana, maar het lijkt echt al veel langer. We hebben inmiddels aardig onze draai gevonden, zeker hier in de wijk. Toch is het veel moeilijker hier om de mensen te leren kennen. Het is al net als in Nederland, heel wat mensen kennen hun burens maar amper. In de kerkelijke gemeente hebben we wel al veel contact, omdat we de activiteiten daar bezoeken en er heel wat mensen meedoen in de wijk Fresku. Ook leren we al aardig gebruik te maken van de stadsbussen. Voor een paar cent rijden we de stad door, geen parkeerproblemen en het is nog leuk ook.

Als we deze brief schrijven is het half oktober en we hebben nog heerlijke temperaturen overdag. Als de avond valt koelt het ineens behoorlijk af en wordt het in huis echt koud. Omdat de houtkachel nog niet is aangesloten trekken we dus een lekkere dikke trui aan of gaan we in de werkkamer zitten, die een stuk kleiner is dan de woonkamer. Daar is het snel warm met een elektrisch kacheltje, maar we moeten er toch maar snel voor gaan zorgen dat de kachel in de kamer kan gaan branden, want dat is toch een stuk gezelliger.

De kinderclub en meer...

De vrijdag voor de opening zijn we met een aantal mensen van de gemeente honderd uitnodigingen gaan verspreiden. Al lopend naar de basisschool waren we er al een heleboel kwijt, bij de poort van de school de rest en vol tevredenheid konden we weer terug. Spannend, hoeveel zullen er morgen komen? Is er genoeg leiding, zijn er genoeg stoelen enz. Veel in gebed doorgebracht en die zaterdag vol verwachting naar de club. Het clubcentrum zag er heel gezellig uit. Er was leiding genoeg. Stoelen niet, want er kwamen meer dan 80 kinderen! Veel ouders kwamen mee en bleven kijken naar wat we met de kinderen gingen doen.

Die dag was een alternatief programma. We waren allemaal erg blij en dankbaar. De Heere heeft ons niet beschaamd laten staan! De volgende zaterdag begonnen we met het eigenlijke programma. Deze keer waren er dik zestig

kinderen. Weer alle reden om dankbaar te zijn.

Die zaterdagmiddag begon ook het jongerenwerk. Giechelende meiden en een paar jongens uit de wijk bezochten de club. Gezellig! Omdat het een gemengde groep is hebben wij aangegeven daar niet de hoofdleiding van de te willen nemen. Daar moet je een man voor hebben. Die is er, en wij draaien mee in het team. In de tweede bijeenkomst waren er al veel meer en we hebben er dan ook alle moed op dat de groep verder uit zal breiden. We zijn erg dankbaar voor deze start!

Heeft kinderwerk zin?

Tefta is een moeder van twee kinderen. (Je ziet haar op de foto rechtsonder, met de paarse trui) Ze is nu al een vrouw van in de zestig en vertelt over de tijd dat haar dochtertje naar de kinderclub ging in de jaren negentig.

“Mertila was vijf jaar toen ze naar de club ging. (Op de foto hiernaast) Wij als ouders vonden het goed, want we merkten dat ze het leuk vond. Zelf waren we allebei ongelovig. Al snel leerde ze christelijke liedjes en iedere avond wilde ze die met ons zingen. Na het zingen bad ze met ons, want dat had ze ook geleerd. We hadden er niet altijd evenveel zin in maar deden het voor haar en als we het niet deden, ging ze naar haar kamertje en zong en bad alleen. Dan voelden we ons schuldig en zongen we de volgende avond toch weer met elkaar.

In de tijd met de Kosovaarse vluchtelingen, eind jaren negentig, was ik bang wanneer ze nog laat buiten wilde spelen en verbood dat dan ook. Daar was ze erg verdrietig over en ze zei: “Jullie moeten niet zo bang zijn. De Heere zorgt voor mij, overal waar ik ben!” Maar ik kon het toch niet over mijn hart krijgen om haar te laten gaan en op God vertrouwde ik al helemaal niet. Toen hoorde ik haar huilen op haar kamer en dacht dat ze dat deed omdat ze niet buiten mocht spelen. “Nee“, zei ze, “daar huil ik niet om, maar ik huil omdat we straks niet meer bij elkaar zullen zijn. Ik zie dat jullie niet op de Heere vertrouwen. Ik ga straks naar de hemel, maar jullie naar de hel!” Dat greep me enorm aan en die gedachte liet me niet meer los. Ik wist dat zij iets had wat wij misten. Toen heb ik de dominee gebeld voor een gesprek en daarna ben ik naar de kerk gegaan. Ik geloofde wat daar werd verteld en zag dat ik God nodig had. Dat was voor mij een hele openbaring. Ik mocht de God van onze dochter leren kennen! Mijn man ging af en toe ook mee, maar zijn leven was nog erg verkeerd. Hij was bijna elke dag dronken. Tot op een keer de Heere hem ook raakte, tijdens een preek. Zijn leven veranderde radicaal. Van de ene op de andere dag is hij gestopt met drinken. Er kwam een totaal ander familieleven. Er kwam vrede en harmonie en onze dochter is getrouwd, maar mijn man en ik zingen nog elke avond samen en iedereen die op bezoek komt mag meezingen. “ En of kinderwerk zin heeft.....

Vrouwen in de wijkgemeente Yzberisht

We zijn inmiddels verschillende keren naar de gemeente in de wijk Yzberisht geweest om daar te helpen bij het opzetten van vrouwenwerk. We zagen al snel dat het niet liep op de manier die was voorgesteld: Vrouwen uitnodigen om gratis koffie te drinken in het restaurantje van de kerk. Sommigen kwamen een keer, maar een tweede keer zag je hen niet meer. Begrijpelijk. Toen hebben we gevraagd of de vrouwen uit de gemeente zelf wilden komen en een vriendin mee wilden brengen.

Zij hebben daar contacten en dat is zo belangrijk. Dit hebben de vrouwen opgepakt. Afgelopen week zijn we er weer heengegaan om een creatieve morgen te leiden en er waren vier “buitenkerkelijke”

vrouwen meegekomen. Het was erg fijn en ze beloofden om de volgende week weer terug te komen. Een vrouw vertelde dat ze nog nooit naar een kerk was geweest en ook niet eerder contact had gehad met deze groep vrouwen. Ze genoot met volle teugen. Trots op hun resultaat gingen ze weer naar huis. Zaaïen aan alle wateren! We hopen er nog verschillende keren heen te gaan om hen te stimuleren en het daarna echt af te bouwen om dat we toch ook graag hier in onze wijk met vrouwen willen beginnen.

Bezoek uit Nederland

Heerlijk om na al de intensieve "Albanese weken" vrienden uit Nederland te kunnen ontvangen. Johan en Tannie Poppe zijn een kleine twee weken hier op bezoek geweest om ons en een Albanese vriend en pastor te ontmoeten met wie ze al lang contact hebben. We zien terug op een paar fijne weken vol met indrukken en goede gesprekken. Het is mooi om een stukje van het nieuwe werk hier te kunnen delen. Ze werden ondergedompeld in een heel andere cultuur en dat gaf nogal eens verrassende reacties. Johan: "Ik zie mezelf al in Nederland zomaar een vriend op straat gaan omhelzen en kussen.... of gearmd een rondje doen! 😊" Tja, het straatbeeld in Albanië is toch anders dan in Nederland 😊.

We willen het hier bij laten en hopen een volgende keer weer nieuwe informatie te geven over het wel en wee hier in Tirana.

Iedereen hartelijk dank voor jullie steun en meeleven. Weet dat we dat erg waarderen! Blijf in gebed met ons verbonden, opdat het Woord zijn loop hebbe.

Hartelijke groeten,
Ineke en Nellie Keijzer
Tirana
Albanië.

Leven in Albanië

Ineke en Nellie Keijzer
AEP postbox 53
K.P.119 TIRANA
Albania
Tel: 00355 69 608 8508
E-mail:
1.2.inkeijzer@gmail.com

Giften kunt u overmaken op
reknr NL85INGB0004446134
tnv Stichting Leven in Albanië
ovv Project Fresku Albanië.

ThuisFrontTeam:
J.Maljaars
Koepel 32
4336 JX Middelburg
Tel: 0118-611660
E-mail:
jmmaljaars@outlook.com

[Voor meer informatie, ga naar
www.leveninalbanie.org](http://www.leveninalbanie.org)

Vanuit het Thuisfrontteam (TFT) van Ineke en Nellie:

Wij willen ons als TFT in deze nieuwsbrief aan u voorstellen. Wij zijn vrienden van hen, sommigen al heel lang, anderen wat korter. Hieronder een foto van de complete TFT.

Voorste rij: *Rita en Jaap Dingemanse, Koos Kaljouw, Andrea Dekker.*

Middelste rij: *Annelies Dekker, Tonie Polderman, Jolanda Deurloo, Maaïke Maljaars.*

Achterste rij: *Nellie en Jan Maljaars, Kees Polderman, Alexander Deurloo, Jan Maljaars, Theo Kaljouw.*

(van links naar rechts)

In deze nieuwsbrief heeft u gelezen dat Ineke en Nellie zich al aardig thuis voelen op hun nieuwe plek in de wijk Fresku, in Tirana.

Als TFT hebben we de taak om Ineke en Nellie in alle opzichten te steunen. We omringen hen als zusters en broeders in het geloof met gebed en meeleven. Zorgen dat u als achterban geïnformeerd wordt over hun werk via de nieuwsbrieven. Zoeken wegen en middelen om vanuit de achterban voldoende financiële ondersteuning binnen te krijgen, zodat voorzien wordt in alle kosten van het verblijf van Ineke en Nellie in Albanië en de bijbehorende kosten van sociale lasten en premies. U begrijpt dat dit totaal een fors maandbedrag betekent.

Blij en dankbaar zijn Ineke en Nellie en ook wij als TFT, dat er in de afgelopen 3 maanden al een aanzienlijk aantal mensen financiële steun heeft toegezegd. Een deel in de vorm van een vaste maandelijkse of jaarlijkse bijdrage, anderen door een éénmalige gift. Alle gevers hiervoor hartelijk dank. Mocht u dit werk in Gods koninkrijk nog niet steunen, weet dat elke bijdrage welkom is.

Zoals Ineke en Nellie zelf ook aangeven is in de eerste plaats uw gebed belangrijk. Het gebed geeft verbinding met hen en met God. Door gebed wordt u medearbeider zoals Paulus dat noemt als hij oproept om voor hem te bidden. Gebed is een zaak van verlangen, verlangen dat de Heilige Geest in ons werkt. Verlangen om de komst van Gods Koninkrijk, verlangen dat kinderen, jongeren en ouderen de liefde van Jezus Christus leren kennen. Verlangen om in deze gebroken wereld, de blijdschap en vrede van God in mensenlevens te mogen zien opbloeien. Bidt u ook mee?

Als TFT zijn we dankbaar, om in welke vorm dan ook, dienstbaar te mogen zijn om de uitvoering van de roeping van Ineke en Nellie mogelijk te maken.

Namens de TFT,

Jan Maljaars

Voorzitter